

wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, można zastosować inny ogólny środek w postaci obniżenia cen na wszystkie produkty lecznicze lub niektóre ich grupy, czy też „[ewentualne obniżenie cen]” odnosi się wyłącznie do produktów leczniczych, których ceny zostały zamrożone;

2) czy art. 4 ust. 1, w części w której zobowiązuje właściwe władze państwa członkowskiego do sprawdzenia co najmniej raz do roku, w przypadku zamrożenia cen, czy warunki makroekonomiczne usprawiedliwiają utrzymanie niezmiennych zamrożonych cen, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w odpowiedzi na pytanie pierwsze zostanie uznane, że dopuszcza się obniżenie cen, możliwe jest odwołanie się do takiego środka wielokrotnie w ciągu roku oraz wielokrotnie w ciągu kilku la (od 2002 r. do 2010 r.);

3) czy w rozumieniu wspomnianego art. 4, interpretowanego w świetle założeń przyjętych zgodnie z głównym celem środków kontroli cen produktów leczniczych, jakim jest „wspieranie zdrowia publicznego poprzez zapewnienie odpowiedniego zaopatrzenia w produkty lecznicze dostępne po umiarkowanych cenach oraz unikanie różnic we wspomnianych środkach mogących wpływać na handel produktami leczniczymi wewnątrz Wspólnoty lub zakłócać go” — można uznać, że przyjęcie środków, które odwołują się do „przewidywanej” a nie „ustalonej” kwoty wydatków jest zgodne z prawem wspólnotowym (pytanie obejmuje obydwie przypadki);

4) czy wymogi dotyczące przestrzegania progów wydatków na produkty lecznicze, które każde państwo członkowskie jest uprawnione ustalić, powinny być szczególnie związane z samymi wydatkami na produkty lecznicze czy też państwo członkowskie jest uprawnione do uwzględnienia również danych dotyczących innych wydatków związanych ze zdrowiem;

5) czy wynikające z dyrektywy zasady przejrzystości i uczestnictwa przedsiębiorstw zainteresowanych zamrożeniem lub ogólnym obniżeniem cen produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że powinno się przewidzieć w każdej sytuacji możliwości odstępstwa od narzuconej ceny (art. 4 ust. 2) oraz rzeczywisty udział przedsiębiorstwa przedstawiającego wniosek, w wyniku czego władze administracyjne w przypadku ewentualnej odmowy są zobowiązane taką odmowę uzasadnić.

(¹) Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. dotycząca przejrzystości środków regulujących ustalanie cen na produkty lecznicze przeznaczone do użytku przez człowieka oraz włączenia ich w zakres krajowego systemu ubezpieczeń zdrowotnych (Dz.U. L 40, str. 8).

Wniosek o wydanie orzeczenie w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 3 sierpnia 2007 r. — Danfoss A/S i AstraZeneca A/S przeciwko Skatteministeriet

(Sprawa C-371/07)

(2007/C 247/20)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret (Dania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Danfoss A/S i AstraZeneca A/S

Strona pozwana: Skatteministeriet

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy VAT (¹) należy interpretować w ten sposób, że przesłanką odmowy przez państwo członkowskie prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej od dostaw i usług służących wydawaniu posiłków partnerom handlowym i pracownikom w stołówce spółki w związku ze spotkaniami jest istnienie przed wejściem w życie tej dyrektywy na gruncie ustawodawstwa krajowego uprawnienia do takiej odmowy oraz stosowanie tego uprawnienia w praktyce przez organy podatkowe w taki sposób, że odmawiały one prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej od powyższych dostaw i usług?

2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pierwsze pytanie ma znaczenie, że stołówki prowadzone przez spółki nie podlegały opodatkowaniu podatkiem VAT na gruncie krajowych przepisów o podatku VAT obowiązujących w państwie członkowskim przed transponowaniem szóstej dyrektywy VAT w 1978 r., że krajowe przepisy dotyczące wyłączenia odliczeń nie zostały zmienione przez transponowanie szóstej dyrektywy VAT oraz, że przepisy o wyłączeniu odliczenia zaczęły dotyczyć tego rodzaju działalności wyłącznie ze względu na fakt, iż stołówki prowadzone przez spółki zostały opodatkowane podatkiem VAT wraz z transponowaniem szóstej dyrektywy VAT?

3) Czy wyłączenie z zakresu prawa do odliczenia można uznać za „zachowane” w rozumieniu art. 17 ust. 6 akapit drugi szóstej dyrektywy VAT, jeżeli na podstawie praktyki administracyjnej, takiej jak opisana w postępowaniu przed sądem krajowym, od czasu transponowania szóstej dyrektywy VAT w 1978 r. do 1999 r. istniało prawo do odliczenia podatku VAT od omawianych wydatków?

- 4) Czy art. 6 ust. 2 lit. a) i b) szóstej dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że przepis ten obejmuje nieodpłatne wydawanie posiłków przez spółkę partnerom handlowym w jej własnej stołówce w związku ze spotkaniami odbywającymi się teje spółce?
- 5) Czy art. 6 ust. 2 lit. a) i b) szóstej dyrektywy VAT należy interpretować w ten sposób, że przepis ten obejmuje nieodpłatne wydawanie posiłków przez spółkę swym pracownikom w jej własnej stołówce w związku ze spotkaniami odbywającymi się teje spółce?

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoczona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. 1977, L 145, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 22 maja 2007 r. w sprawie T-216/05, Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 sierpnia 2007 r. przez Mebrom NV

(Sprawa C-373/07 P)

(2007/C 247/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mebrom NV (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwracają się o:

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i uzasadnione,
- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie T-216/05,
- stwierdzenie, że żądanie wnoszącego odwołanie w sprawie T-216/05 jest dopuszczalne i uzasadnione,
- uwzględnienie wniosku o stwierdzenie nieważności złożonego przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji oraz
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania obydwu instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji (zwany dalej SPI) nie zapewnił poszanowania prawa przy wykładni i stosowaniu prawa wspólnotowego, zgodnie z wymogami art. 220 WE. W zaskarżonym wyroku oddalono wniosek o stwierdzenie nieważności na podstawie błędnej wykładni i błędnego zastosowania przepisów art. 3, 4, 5, 6 i 7 rozporządzenia nr 2037/2000 (¹). Wyrok ten jest ponadto uzasadniony w sposób niewystarczający i niespójny, a ponadto zawiera wiele błędów prawnych i wypaczeń okoliczności faktycznych. Wnoszący odwołanie podnosi, że SPI błędnie stwierdził, iż strona pozwana prawidłowo uznała, że kontyngenty importowe nie mogą być w dalszym ciągu przyznawane importerom, a z art. 7 rozporządzenia wynika, że od roku 2005 kontyngenty były przyznawane jedynie podmiotom stosującym fumigację (będącym użytkownikami w przeciwieństwie do importerów). SPI orzekł, że art. 7 rozporządzenia 2037/2000 pozostawia stronie pozwanej możliwość wyboru w tym zakresie. Ponadto, wnoszący odwołanie podnosi, że SPI nie dokonała prawidłowej oceny zgodnego z prawem skorzystania przez stronę pozwaną z zakresu swobodnego uznania w tym kontekście. SPI nie wzięło również pod uwagę, że strona pozwana wykroczyła poza swe uprawnienia, a ponadto nie rozpatrzył prawidłowo kwestii, czy strona pozwana naruszyła uprawnione oczekiwania wnoszącego odwołanie. Wreszcie, SPI nie rozpatrzył całkowicie i w prawidłowy sposób argumentów wnoszącego odwołanie zawartych we wniosku.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, Dz.U. L 244, str. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 22 maja 2007 r. w sprawie T-198/05, Mebrom NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 3 sierpnia 2007 r. przez Mebrom NV

(Sprawa C-374/07 P)

(2007/C 247/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mebrom NV (przedstawiciele: adwokaci K. Van Maldegem i C. Mereu)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich